

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 15ης Μαρτίου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή — Κριτήρια και μηχανισμοί για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας — Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 (Δουβλίνο III) — Άρθρο 28, παράγραφος 2 — Κράτηση για τον σκοπό της μεταφοράς — Άρθρο 2, στοιχείο ιδ' — Σημαντικός κίνδυνος διαφυγής — Αντικειμενικά κριτήρια — Έλλειψη ορισμού στον νόμο»

Στην υπόθεση C-528/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Nejvyšší správní soud (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, Τσεχική Δημοκρατία) με απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 7 Οκτωβρίου 2015, στο πλαίσιο της διαδικασίας

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

κατά

Salah Al Chodor,

Ajlin Al Chodor,

Ajvar Al Chodor,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Pešić, πρόεδρο τμήματος, Α. Prechal (εισηγήτρια), Α. Rosas, C. Toader και Ε. Jarašiūnas, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Η. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 14ης Ιουλίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, εκπροσωπούμενη από τον D. Franc,

* * Γλώσσα διαδικασίας: η τσεχική.

- η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil, καθώς και από την S. Šindelková,
- η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη M. Μιχελογιαννάκη,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Brandon, επικουρούμενο από την M. Gray, barrister,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις M. Κοντού-Durande και M. Šimerdová, καθώς και από τον G. Wils,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Νοεμβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 28 του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31, στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ), σε συνδυασμό με το άρθρο 2 του εν λόγω κανονισμού.
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησε η Policie ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie (αστυνομία της Τσεχικής Δημοκρατίας, περιφερειακή διεύθυνση Ústí nad Labem, τμήμα αστυνομίας αλλοδαπών, στο εξής: αστυνομία αλλοδαπών), σχετικά με την ακύρωση, από κατώτερο δικαστήριο, της αποφάσεως της αστυνομίας αλλοδαπών να θέσει υπό κράτηση για διάστημα 30 ημερών τους Salah, Ajlin και Ajvar Al Chodor (στο εξής, συλλήβδην: οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης) προς τον σκοπό παραδόσεώς τους στην Ουγγαρία.

Το νομικό πλαίσιο

Η ΕΣΔΑ

- 3 Η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ορίζει στο άρθρο 5, το οποίο τιτλοφορείται «Το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία και ασφάλεια», τα εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακόλουθους περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

[...]

στ) εάν πρόκειται περί νομίμου συλλήψεως ή κρατήσεως ατόμου επί σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθη παρανόμως εν τη χώρα, ή εναντίον του οποίου εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως. [...]

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο Χάρτης

- 4 Το άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), προβλέπει ότι «[κ]άθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία και την ασφάλεια».
- 5 Το άρθρο 52 του Χάρτη, το οποίο τιτλοφορείται «Εμβέλεια και ερμηνεία των δικαιωμάτων και των αρχών», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από το νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί επιτρέπεται να επιβάλλονται μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.

[...]

3. Στο βαθμό που ο παρών Χάρτης περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η έννοια και η εμβέλειά τους είναι ίδιες με εκείνες που τους αποδίδει η εν λόγω Σύμβαση. Η διάταξη αυτή δεν εμποδίζει το δίκαιο της Ένωσης να παρέχει ευρύτερη προστασία.

[...]»

Ο κανονισμός Δουβλίνο III

- 6 Η αιτιολογική σκέψη 9 του εν λόγω κανονισμού αναφέρει τα εξής:

«Ενόψει των αποτελεσμάτων των αξιολογήσεων που διενεργήθηκαν όσον αφορά την εφαρμογή των μέσων της πρώτης φάσης, ενδείκνυται, στο παρόν στάδιο, να επιβεβαιωθούν οι αρχές στις οποίες βασίζεται ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 343/2003 [του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ 2003, L 50, σ. 1)], καθώς επίσης και να επέλθουν οι αναγκαίες βελτιώσεις, βάσει της εμπειρίας, στην αποτελεσματικότητα του συστήματος του Δουβλίνου και στην προστασία που χορηγείται στους αιτούντες στο πλαίσιο του εν λόγω συστήματος. Δεδομένου ότι η καλή λειτουργία του συστήματος του Δουβλίνου έχει ουσιαστική σημασία για το [Κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου (ΚΕΣΑ)], θα πρέπει να επανεξετασθούν οι αρχές και η λειτουργία του καθώς δημιουργούνται άλλα στοιχεία του ΚΕΣΑ και μέσα αλληλεγγύης της Ένωσης. Θα πρέπει να προβλεφθεί ένας ολοκληρωμένος “έλεγχος καταλληλότητας” με τη διενέργεια επανεξέτασης βάσει αποδεικτικών στοιχείων η οποία θα καλύπτει τα νομικά, οικονομικά και κοινωνικά αποτελέσματα του συστήματος του Δουβλίνου, συμπεριλαμβανομένων των αποτελεσμάτων του στα θεμελιώδη δικαιώματα.»

- 7 Η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού Δουβλίνο III αναφέρει τα εξής:

«Η κράτηση των αιτούντων θα πρέπει να εφαρμόζεται σύμφωνα με τη βασική αρχή ότι ένα πρόσωπο δεν θα πρέπει να κρατείται απλώς και μόνο επειδή επιζητεί διεθνή προστασία. Η κράτηση θα πρέπει να είναι όσο το δυνατό πιο σύντομη και να υπόκειται στις αρχές της αναγκαιότητας και της αναλογικότητας. Ειδικότερα, η κράτηση των αιτούντων πρέπει να είναι σύμφωνη με το άρθρο 31 της σύμβασης της Γενεύης. Οι διαδικασίες που προβλέπονται σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό όσον

αφορά τους κρατούμενους θα πρέπει να εκτελούνται κατά προτεραιότητα, εντός των ελάχιστων δυνατών προθεσμιών. Όσον αφορά τις γενικές εγγυήσεις που διέπουν την κράτηση, καθώς και τις συνθήκες κράτησης, όπου ενδείκνυται, τα κράτη μέλη θα πρέπει να εφαρμόζουν τις διατάξεις της οδηγίας 2013/33/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013 σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία (ΕΕ 2013, L 180, σ. 96)] και στα πρόσωπα που κρατούνται βάσει του παρόντος κανονισμού.»

- 8 Το άρθρο 2 του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, που φέρει τον τίτλο «Ορισμοί», ορίζει τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, νοούνται ως:

[...]

ιδ) “κίνδυνος διαφυγής”: η ύπαρξη λόγων σε μεμονωμένη περίπτωση, που βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια τα οποία καθορίζονται από τον νόμο, επί τη βάσει των οποίων εικάζεται ότι ο αιτών ή ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο άπατρις που υπόκειται σε διαδικασία μεταφοράς μπορεί να διαφύγει.»

- 9 Το άρθρο 28 του κανονισμού αυτού, που φέρει τον τίτλο «Κράτηση», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη δεν κρατούν ένα πρόσωπο για τον μόνο λόγο ότι υπόκειται στη διαδικασία που θεσπίζεται με τον παρόντα κανονισμό.

2. Όταν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος διαφυγής, τα κράτη μέλη δύνανται να κρατούν το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, ούτως ώστε να εξασφαλίζονται οι διαδικασίες μεταφοράς σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, βάσει ατομικής αξιολόγησης και μόνον εφόσον η κράτηση είναι αναλογική, εάν δεν μπορούν να εφαρμοσθούν αποτελεσματικά λιγότερο αυστηρά εναλλακτικά μέτρα.

3. Η κράτηση είναι όσο το δυνατό συντομότερη και δεν διαρκεί περισσότερο από τον χρόνο που εύλογα απαιτείται για την πλήρωση των αναγκών διοικητικών διαδικασιών με τη δέουσα επιμέλεια, μέχρι την εκτέλεση της μεταφοράς βάσει του παρόντος κανονισμού.

[...]»

Η οδηγία 2013/33

- 10 Το άρθρο 8 της οδηγίας 2013/33 (στο εξής: οδηγία περί υποδοχής) ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη δεν υποβάλλουν σε κράτηση ένα πρόσωπο απλώς και μόνο διότι είναι αιτών σύμφωνα με την οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας [(ΕΕ 2013, L 180, σ. 60)].

2. Εφόσον κρίνεται αναγκαίο, και κατόπιν ατομικής αξιολόγησης κάθε περίπτωσης, τα κράτη μέλη μπορούν να θέσουν αιτούντα υπό κράτηση, εάν δεν είναι δυνατό να εφαρμοστούν αποτελεσματικά άλλα λιγότερο περιοριστικά εναλλακτικά μέτρα.

3. Ο αιτών μπορεί να υποβληθεί σε κράτηση μόνο:

[...]

στ) σύμφωνα με το άρθρο 28 του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ].

Οι λόγοι κράτησης προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο.

[...]»

Το τσεχικό δίκαιο

- 11 Το άρθρο 129, παράγραφος 1, του νόμου υπ' αριθ. 326/1999 σχετικά με τη διαμονή αλλοδαπών στο έδαφος της Τσεχικής Δημοκρατίας και την τροποποίηση ορισμένων νόμων (στο εξής: νόμος περί διαμονής αλλοδαπών) όριζε τα ακόλουθα:

«Η αστυνομία θέτει υπό κράτηση για το χρονικό διάστημα που είναι απολύτως αναγκαίο αλλοδαπό, ο οποίος έχει εισέλθει ή έχει παραμείνει στην Τσεχική Δημοκρατία παρανόμως, για τον σκοπό της παραδόσεώς του κατ' εφαρμογή διεθνούς συνθήκης που έχει συναφθεί με άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης πριν από την 13η Ιανουαρίου 2009 ή άμεσα εφαρμοστέου κανόνα δικαίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.»

- 12 Κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως περί παραπομπής εκκρεμούσε νομοθετική διαδικασία για την τροποποίηση του άρθρου αυτού, με την προσθήκη παραγράφου 4 με το ακόλουθο περιεχόμενο:

«Η αστυνομία αποφασίζει την κράτηση αλλοδαπού για τον σκοπό της παράδοσής του σε κράτος δεσμευόμενο από άμεσα εφαρμοστέα διάταξη του δικαίου της Ένωσης, μόνον εάν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος διαφυγής. Σημαντικός κίνδυνος διαφυγής θεωρείται ότι υπάρχει ιδίως όταν ο αλλοδαπός έχει παραμείνει παρανόμως στην Τσεχική Δημοκρατία, έχει ήδη αποφύγει προηγουμένως την παράδοσή του σε κράτος μέλος δεσμευόμενο από άμεσα εφαρμοστέα διάταξη του δικαίου της Ένωσης ή έχει αποπειραθεί να διαφύγει ή έχει εκφράσει την πρόθεση να μην συμμορφωθεί με απρόσβλητη απόφαση περί μεταφοράς του σε κράτος μέλος δεσμευόμενο από άμεσα εφαρμοστέα διάταξη του δικαίου της Ένωσης ή εάν τέτοια πρόθεση προκύπτει σαφώς από τη συμπεριφορά του. Θεωρείται επίσης ότι υπάρχει σημαντικός κίνδυνος διαφυγής, όταν ο αλλοδαπός που πρόκειται να παραδοθεί σε κράτος μέλος δεσμευόμενο από άμεσα εφαρμοστέα διάταξη του δικαίου της Ένωσης, το οποίο δεν συνορεύει με την Τσεχική Δημοκρατία, δεν μπορεί να μεταβεί νομίμως στο εν λόγω κράτος μόνος του και αδυνατεί να δηλώσει διεύθυνση τόπου διαμονής στην Τσεχική Δημοκρατία.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 13 Οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης, Ιρακινοί υπήκοοι, μετέβησαν στην Τσεχική Δημοκρατία όπου υποβλήθηκαν σε αστυνομικό έλεγχο στις 7 Μαΐου 2015. Δεδομένου ότι δεν παρουσίασαν κανένα έγγραφο ταυτότητας, η αστυνομία αλλοδαπών τους ανέκρινε.
- 14 Κατά την ακρόασή τους, δήλωσαν ότι ήταν κουρδικής καταγωγής και ότι το χωριό τους είχε καταληφθεί από μαχητές της τρομοκρατικής οργανώσεως «Ισλαμικό κράτος». Μέσω της Τουρκίας, οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης είχαν φθάσει στην Ελλάδα, από όπου συνέχισαν την πορεία τους με φορτηγό. Στην Ουγγαρία, η αστυνομία τους συνέλαβε και έλαβε τα δακτυλικά τους αποτυπώματα. Ο S. Al Chodor δήλωσε ότι, όταν συνέβη αυτό, υπέγραψε κάποια έγγραφα. Την επομένη, οι ουγγρικές αρχές τους μετέφεραν σε σιδηροδρομικό σταθμό και τους οδήγησαν σε στρατόπεδο προσφύγων. Οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης εγκατέλειψαν το στρατόπεδο μετά από δύο ημέρες, με την πρόθεση να συναντήσουν μέλη της οικογένειάς τους στη Γερμανία.
- 15 Μετά τη σύλληψη των αναιρεσιβλήτων της κύριας δίκης εντός της Τσεχικής Δημοκρατίας, η τσεχική αστυνομία αλλοδαπών ανέτρεξε στη βάση δεδομένων Eurodac και διαπίστωσε ότι οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης είχαν υποβάλει αίτηση χορηγήσεως ασύλου στην Ουγγαρία.
- 16 Η αστυνομία αλλοδαπών έκρινε ότι υπήρχε σημαντικός κίνδυνος διαφυγής τους, δεδομένου ότι οι αναιρεσίβλητοι της κύριας δίκης δεν διέθεταν τίτλο διαμονής ούτε κατάλυμα στην Τσεχική Δημοκρατία εν αναμονή της μεταφοράς στην Ουγγαρία. Επιπλέον, παρά τους κανόνες που τους το

απαγόρευαν, είχαν εγκαταλείψει το στρατόπεδο προσφύγων που βρισκόταν στην Ουγγαρία χωρίς να αναμείνουν να κριθεί η αίτηση τους για χορήγηση ασύλου, με πρόθεση να μεταβούν στη Γερμανία. Ως εκ τούτου, η αστυνομία αλλοδαπών έθεσε τους αναιρεσιβλήτους της κύριας δίκης υπό κράτηση για διάστημα 30 ημερών, εν αναμονή της μεταφοράς τους στην Ουγγαρία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 129, παράγραφος 1, του νόμου περί διαμονής αλλοδαπών, σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III.

- 17 Οι αναιρεσιβλήτοι της κύριας δίκης άσκησαν προσφυγή κατά της αποφάσεως με την οποία ετέθησαν υπό κράτηση. Το Krajský soud v Ústí nad Labem (περιφερειακό δικαστήριο του Ústí nad Labem, Τσεχική Δημοκρατία) ακύρωσε την εν λόγω απόφαση με το σκεπτικό ότι η τσεχική νομοθεσία δεν καθορίζει αντικειμενικά κριτήρια για την αξιολόγηση του κινδύνου διαφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III. Ως εκ τούτου, το ανωτέρω δικαστήριο έκρινε παράνομη την κράτηση. Βασίσθηκε, επιπλέον, σε δύο αποφάσεις που είχαν εκδοθεί από δικαστήρια άλλων κρατών μελών και υιοθετούσαν την ίδια προσέγγιση, μία του Bundesgerichtshof (Ανωτάτου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, Γερμανία) (Bundesgerichtshof, 26 Ιουνίου 2014, V ZB 31/14) και μια άλλη του Verwaltungsgerichtshof (Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου, Αυστρία) (Verwaltungsgerichtshof, 19 Φεβρουαρίου 2015, RO 2014/21/0075-5).
- 18 Κατόπιν της ακυρώσεως της αποφάσεως της αστυνομίας αλλοδαπών, οι αναιρεσιβλήτοι της κύριας δίκης αφέθηκαν ελεύθεροι. Εγκατέλειψαν την Τσεχική Δημοκρατία προς άγνωστη κατεύθυνση.
- 19 Η αστυνομία αλλοδαπών άσκησε αναίρεση ενώπιον του Nejvyšší správní soud (Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου, Τσεχική Δημοκρατία) κατά της αποφάσεως του Krajský soud v Ústí nad Labem (περιφερειακού δικαστηρίου του Ústí nad Labem). Κατά την άποψή της, το γεγονός και μόνον ότι η τσεχική νομοθεσία δεν προβλέπει αντικειμενικά κριτήρια τα οποία να ορίζουν τον κίνδυνο διαφυγής δεν δικαιολογεί το ανεφάρμοστο του άρθρου 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III. Η αστυνομία αλλοδαπών φρονεί ότι η τελευταία διάταξη επιβάλλει να εξετάζεται ο κίνδυνος διαφυγής υπό το πρίσμα τριών προϋποθέσεων, τουτέστιν της ατομικής αξιολογήσεως λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, του αναλογικού χαρακτήρα της κρατήσεως και της αδυναμίας εφαρμογής ενός λιγότερο αυστηρού εναλλακτικού μέτρου. Όπως υποστηρίζει, η αστυνομία αλλοδαπών τήρησε τις ανωτέρω προϋποθέσεις.
- 20 Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού αυτού ή/και το άρθρο 129, παράγραφος 1, του νόμου περί διαμονής αλλοδαπών, αποτελούν επαρκή νομική βάση ελλείψει αντικειμενικών κριτηρίων στην εθνική νομοθεσία, τα οποία να καθορίζουν την ύπαρξη σημαντικού κινδύνου διαφυγής.
- 21 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι οι γλωσσικές αποδόσεις του άρθρου 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III διαφέρουν. Ενώ οι αποδόσεις της διατάξεως αυτής στη γερμανική ή στη γαλλική γλώσσα απαιτούν να καθορίζονται από τον νόμο τα αντικειμενικά κριτήρια για την αξιολόγηση του κινδύνου διαφυγής, άλλες γλωσσικές αποδόσεις απαιτούν να καθορίζονται τα εν λόγω κριτήρια «από το δίκαιο», με αποτέλεσμα να μην προκύπτει σαφώς από το γράμμα της διατάξεως αυτής το περιεχόμενο του όρου «καθορίζονται από τον νόμο». Επιπροσθέτως, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ερμηνεύει διασταλτικώς τον όρο «νόμος», υπό την έννοια ότι, για το δικαστήριο αυτό, ο εν λόγω όρος δεν περιορίζεται μόνον στη νομοθεσία, αλλά περιλαμβάνει επίσης και άλλες πηγές δικαίου (απόφαση ΕΔΔΑ, 24 Απριλίου 1990, Kruslin κατά Γαλλίας, CE:ECHR:1990:0424JUD001180185, § 29). Στο πλαίσιο της κρατήσεως παρανόμως διαμενόντων, από την απόφαση του ΕΔΔΑ της 9ης Ιουλίου 2009, Mooren κατά Γερμανίας (CE:ECHR:2009:0709JUD001136403, § 76 και 90 έως 97), προκύπτει ότι πρέπει να κρίνεται η ποιότητα της νομικής βάσεως, ιδίως από απόψεως σαφήνειας, προσβασιμότητας και προβλεψιμότητας.

22 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, επομένως, κατά πόσον η αναγνώριση, από την πάγια νομολογία του, αντικειμενικών κριτηρίων βάσει των οποίων είναι δυνατή η κράτηση προσώπων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 129 του νόμου περί διαμονής αλλοδαπών, πληροί ενδεχομένως την απαίτηση καθορισμού «από τον νόμο» κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, στο μέτρο που η νομολογία αυτή επικυρώνει πάγια διοικητική πρακτική της αστυνομίας αλλοδαπών, χαρακτηριζόμενη από την απουσία αυθαίρετων στοιχείων, την προβλεψιμότητα και την ανά περίπτωση ατομική αξιολόγηση.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Nejnýšší správní soud (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Καθίσταται ανεφάρμοστη η κράτηση κατά το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού [Δουβλίνο ΙΙΙ], εκ του λόγου και μόνον ότι η νομοθεσία δεν καθορίζει αντικειμενικά κριτήρια για την αξιολόγηση του σημαντικού κινδύνου διαφυγής αλλοδαπού [κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιδ', του εν λόγω κανονισμού];»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

24 Το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί κατά πόσον το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να καθορίσουν, στην εθνική νομοθεσία, τα αντικειμενικά κριτήρια στα οποία βασίζονται οι λόγοι για τους οποίους εικάζεται ότι υπάρχει κίνδυνος διαφυγής του αιτούντος διεθνή προστασία (στο εξής: αιτών) που υπόκειται σε διαδικασία μεταφοράς, και κατά πόσον η έλλειψη των κριτηρίων αυτών στην εθνική νομοθεσία καθιστά ανεφάρμοστο το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

25 Πρέπει να υπομνησθεί καταρχάς ότι, βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 2, ο κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ επιτρέπει να τίθενται υπό κράτηση οι αιτούντες ούτως ώστε να εξασφαλίζονται οι διαδικασίες μεταφοράς σύμφωνα με τον κανονισμό αυτό, όταν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος διαφυγής, βάσει ατομικής αξιολογήσεως και μόνον εφόσον η κράτηση είναι αναλογική και εάν δεν μπορούν να εφαρμοσθούν αποτελεσματικά λιγότερο αυστηρά εναλλακτικά μέτρα. Περαιτέρω, το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του εν λόγω κανονισμού προσδιορίζει τον όρο «κίνδυνος διαφυγής» ως την ύπαρξη λόγων, σε μεμονωμένη περίπτωση, που βασίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια τα οποία καθορίζονται από τον νόμο, επί τη βάσει των οποίων εικάζεται ότι το οικείο πρόσωπο μπορεί να διαφύγει.

26 Η αστυνομία αλλοδαπών και η τσεχική κυβέρνηση υποστηρίζουν, προκαταρκτικώς, ότι οι κανονισμοί έχουν άμεση εφαρμογή στα κράτη μέλη και δεν χρήζουν, ως εκ τούτου, προηγούμενης μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο. Κατά συνέπεια, φρονούν ότι το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ δεν επιβάλλει στον εθνικό νομοθέτη να θέσει σε εφαρμογή, μέσω εθνικής νομοθεσίας, τα εν λόγω αντικειμενικά κριτήρια που καθορίζουν τον κίνδυνο διαφυγής.

27 Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, βάσει του άρθρου 288 ΣΛΕΕ και λόγω της ίδιας της φύσεως των κανονισμών και της λειτουργίας τους στο πλαίσιο του συστήματος των πηγών του δικαίου της Ένωσης, οι διατάξεις των εν λόγω κανονισμών παράγουν, κατά κανόνα, άμεσα αποτελέσματα στις εθνικές έννομες τάξεις, χωρίς να χρειάζεται οι εθνικές αρχές να λάβουν μέτρα εφαρμογής. Εντούτοις, για την εφαρμογή ορισμένων από τις διατάξεις τους ενδέχεται να είναι αναγκαία η λήψη μέτρων εφαρμογής από τα κράτη μέλη (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Απριλίου 2011, Vlaamse Dierenartsenvereniging και Janssens, C-42/10, C-45/10 και C-57/10, EU:C:2011:253, σκέψεις 47 και 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 28 Τούτο συντρέχει στην περίπτωση του άρθρου 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III, το οποίο απαιτεί ρητώς να «καθορίζονται από τον νόμο» τα αντικειμενικά κριτήρια που προσδιορίζουν την ύπαρξη κινδύνου διαφυγής. Δεδομένου ότι τα κριτήρια αυτά δεν καθορίστηκαν στον κανονισμό αυτόν ούτε σε κάποια άλλη νομική πράξη της Ένωσης, ο καθορισμός τους εναπόκειται, στο πλαίσιο του εν λόγω κανονισμού, στο εθνικό δίκαιο. Η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται άλλωστε από τον συνδυασμό του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο στ', της οδηγίας περί υποδοχής, κατά το οποίο ο αιτών μπορεί να υποβληθεί σε κράτηση σύμφωνα με το άρθρο 28 του κανονισμού Δουβλίνο III, αφενός, με το τελευταίο εδάφιο του προμνησθέντος άρθρου 8, παράγραφος 3, το οποίο διευκρινίζει ότι οι λόγοι για μια τέτοια κράτηση προβλέπονται από το εθνικό δίκαιο, αφετέρου. Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού Δουβλίνο III αναφέρει, περαιτέρω, ότι, όσον αφορά τις γενικές εγγυήσεις που διέπουν την κράτηση, καθώς και τις συνθήκες κράτησης, όπου ενδείκνυται, τα κράτη μέλη θα πρέπει να εφαρμόζουν επίσης στα πρόσωπα που κρατούνται, βάσει του ίδιου κανονισμού, τις διατάξεις της οδηγίας περί υποδοχής, η οποία, ακριβώς στο προμνησθέν άρθρο 8, παραπέμπει άμεσα στο εθνικό δίκαιο. Ως εκ τούτου, κριτήρια όπως εκείνα στα οποία κάνει αναφορά το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III είναι αναγκαίο να τεθούν σε εφαρμογή στο εθνικό δίκαιο κάθε κράτους μέλους.
- 29 Πρέπει, εν συνεχεία, να καθορισθεί κατά πόσον ο όρος «νόμος» στο άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του εν λόγω κανονισμού πρέπει να εκληφθεί υπό την έννοια ότι συμπεριλαμβάνει μια πάγια νομολογία η οποία επικυρώνει, όταν παρίσταται ανάγκη, μια πάγια διοικητική πρακτική.
- 30 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να ερμηνευθεί διάταξη του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά, επίσης, και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και ο σκοπός που επιδιώκεται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση της 26ης Μαΐου 2016, *Envirotec Denmark*, C-550/14, EU:C:2016:354, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 31 Όσον αφορά το γράμμα του άρθρου 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III, από μια αμιγώς γραμματική ανάλυση της έννοιας «καθορίζονται από τον νόμο» δεν είναι δυνατόν να καταστεί σαφές εάν μια πάγια νομολογία ή μια πάγια διοικητική πρακτική μπορούν να εμπίπτουν σε αυτήν. Πράγματι, στις διάφορες γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού αυτού, ο όρος που αντιστοιχεί στον όρο «νόμος» έχει διαφορετικό περιεχόμενο. Παραδείγματος χάριν, οι όροι που χρησιμοποιούνται στις αποδόσεις στην αγγλική, την πολωνική και τη σλοβακική γλώσσα προσεγγίζουν την έννοια του «δικαίου» η οποία μπορεί να έχει ευρύτερο περιεχόμενο από την έννοια του «νόμου». Κάποιες άλλες γλωσσικές αποδόσεις, παραδείγματος χάριν, στην βουλγαρική, την ισπανική, την τσεχική, τη γερμανική και τη γαλλική γλώσσα έχουν λιγότερο ευρύ περιεχόμενο.
- 32 Πλην όμως, σε περίπτωση διαφορών μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων, η εκτίμηση του περιεχομένου της σχετικής διατάξεως δεν είναι δυνατή βάσει μιας αποκλειστικώς γραμματικής ερμηνείας, αλλά πρέπει να γίνει με γνώμονα την όλη οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση της 26ης Μαΐου 2016, *Envirotec Denmark*, C-550/14, EU:C:2016:354, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 33 Όσον αφορά τη γενικότερη οικονομία στην οποία εντάσσεται το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι από την αιτιολογική σκέψη 9 προκύπτει ότι ο εν λόγω κανονισμός, επιβεβαιώνοντας τις αρχές επί των οποίων βασίζεται, αποσκοπεί στο να επιφέρει τις απαιτούμενες βελτιώσεις, βάσει της αποκτηθείσας πείρας, όχι μόνον στην αποτελεσματικότητα του συστήματος του Δουβλίνου, αλλά και στην προστασία που παρέχεται στους αιτούντες, η οποία διασφαλίζεται ιδίως από τη δικαστική προστασία τους (απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, σκέψη 52).
- 34 Το υψηλό αυτό επίπεδο προστασίας που παρέχεται στους αιτούντες δυνάμει του κανονισμού Δουβλίνο III προβλέπεται επίσης όσον αφορά τη θέση αυτών υπό κράτηση, όπως προκύπτει από το άρθρο 28, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού αυτού. Συγκεκριμένα, το άρθρο 28 του εν

λόγω κανονισμού εισάγει, όπως αναφέρει η αιτιολογική σκέψη 20, σημαντικούς περιορισμούς στην εξουσία των κρατών μελών να προβαίνουν σε κράτηση. Όπως προκύπτει από το άρθρο 28, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να θέσουν ένα πρόσωπο υπό κράτηση για τον λόγο και μόνον ότι υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας. Επιπλέον, η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού επιτρέπει την κράτηση προκειμένου να εξασφαλίζονται οι διαδικασίες μεταφοράς σύμφωνα με τον ίδιο κανονισμό, μόνον όταν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος διαφυγής, ο οποίος πρέπει να εκτιμάται βάσει ατομικής αξιολογήσεως. Επιπροσθέτως, η κράτηση πρέπει να είναι αναλογική και δικαιολογείται μόνον εφόσον δεν μπορούν να εφαρμοσθούν αποτελεσματικά λιγότερο αυστηρά εναλλακτικά μέτρα. Επιπλέον, κατά την παράγραφο 3, του εν λόγω άρθρου, η κράτηση είναι όσο το δυνατό συντομότερη. Τέλος, το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III απαιτεί η διαπίστωση περί υπάρξεως κινδύνου διαφυγής να στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια τα οποία πρέπει να καθορίζονται από τον νόμο και να εφαρμόζονται ανά περίπτωση.

- 35 Διαπιστώνεται, επιπλέον, ότι ο κανονισμός Δουβλίνο III παρέχει περισσότερες εγγυήσεις για την κράτηση από ό,τι ο κανονισμός 343/2003, αναδιατύπωση του οποίου αποτελεί ο κανονισμός Δουβλίνο III. Πράγματι, ο κανονισμός 343/2003 δεν περιείχε καμία διάταξη σχετικά με την κράτηση. Η εξέλιξη αυτή υπογραμμίζει την αυξημένη προσοχή που αποδίδει ο νομοθέτης της Ένωσης στην προστασία των αιτούντων, όπως προκύπτει επίσης από την απόφαση της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezlbash (C-63/15, EU:C:2016:409).
- 36 Όσον αφορά τον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού Δουβλίνο III, σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι ανωτέρω διατάξεις, επιτρέποντας την κράτηση αιτούντος προς διασφάλιση των διαδικασιών μεταφοράς σύμφωνα με τον κανονισμό αυτό όταν υπάρχει σημαντικός κίνδυνος διαφυγής του εν λόγω αιτούντος, εισάγουν περιορισμό στην άσκηση του θεμελιώδους δικαιώματος στην ελευθερία, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 του Χάρτη (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, σκέψη 49).
- 37 Συναφώς, από το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη προκύπτει ότι κάθε περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος αυτού πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο του εν λόγω δικαιώματος, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας. Στον βαθμό που ο Χάρτης περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε εκείνα τα οποία διασφαλίζονται στην ΕΣΔΑ, το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη προβλέπει ότι η έννοια και η εμβέλειά τους είναι ίδιες με εκείνες που τους αποδίδει η εν λόγω Σύμβαση, διευκρινιζόμενου ότι το δίκαιο της Ένωσης μπορεί να παρέχει ευρύτερη προστασία. Για την ερμηνεία του άρθρου 6 του Χάρτη, πρέπει επομένως να λαμβάνεται υπόψη το άρθρο 5 της ΕΣΔΑ ως όριο ελάχιστης προστασίας.
- 38 Πλην όμως, κατά το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, κάθε περιορισμός της ελευθερίας πρέπει να είναι νόμιμος, όχι μόνον υπό την έννοια ότι πρέπει να έχει νομική βάση στο εσωτερικό δίκαιο, αλλά η νομιμότητα αυτή αφορά επίσης την ποιότητα της νομοθετικής ρυθμίσεως και συνεπάγεται ότι μια εθνική νομοθεσία που επιτρέπει στέρηση της ελευθερίας πρέπει να είναι αρκούντως προσβάσιμη, ακριβής και προβλέψιμη στην εφαρμογή της, ώστε να αποφεύγεται κάθε κίνδυνος αυθαιρεσίας (βλ., συναφώς, απόφαση ΕΔΔΑ, 21 Οκτωβρίου 2013, Del Río Prada κατά Ισπανίας, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, §125).
- 39 Επιπλέον, σύμφωνα με τη συναφή νομολογία του Δικαστηρίου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο σκοπός των εγγυήσεων υπέρ της ελευθερίας, όπως αυτές κατοχυρώνονται τόσο στο άρθρο 6 του Χάρτη όσο και στο άρθρο 5 της ΕΣΔΑ, συνίσταται κυρίως στην προστασία του ατόμου έναντι της αυθαιρεσίας. Επομένως, για να είναι σύμφωνη η εφαρμογή μέτρου στερητικού της ελευθερίας με τον σκοπό αυτό, πρέπει, ιδίως, να είναι απαλλαγμένη από κάθε στοιχείο κακής πίστωσης ή αθέμιτων ενεργειών εκ μέρους των αρχών (βλ., συναφώς, απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, σκέψη 81).

- 40 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, δεδομένου ότι συνιστά σοβαρή παρέμβαση στο δικαίωμα των αιτούντων στην ελευθερία, η κράτησή τους υπόκειται στην τήρηση αυστηρών εγγυήσεων, που είναι η ύπαρξη νομικής βάσεως, η σαφήνεια, η προβλεψιμότητα, η προσβασιμότητα και η προστασία κατά της αυθαιρεσίας.
- 41 Όσον αφορά την πρώτη από τις ανωτέρω εγγυήσεις, πρέπει να σημειωθεί ότι ο περιορισμός στην άσκηση του δικαιώματος στην ελευθερία βασίζεται, εν προκειμένω, στο άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού αυτού, που αποτελεί νομοθετική πράξη της Ένωσης. Η τελευταία αυτή διάταξη παραπέμπει, με τη σειρά της, στο εθνικό δίκαιο για τον καθορισμό των αντικειμενικών κριτηρίων που καταδεικνύουν την ύπαρξη κινδύνου διαφυγής. Στο πλαίσιο αυτό, τίθεται το ερώτημα τι είδους διάταξη πληροί τις υπόλοιπες εγγυήσεις, τουτέστιν τη σαφήνεια, την προβλεψιμότητα, την προσβασιμότητα και την προστασία κατά της αυθαιρεσίας.
- 42 Επ' αυτού, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 63 των προτάσεών του, η εξουσία ατομικής αξιολογήσεως ως προς την ύπαρξη κινδύνου διαφυγής, την οποία διαθέτουν οι οικείες αρχές δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', του κανονισμού αυτού, πρέπει να εντάσσεται στο πλαίσιο ορισμένων προκαθορισμένων ορίων. Ως εκ τούτου, τα κριτήρια που προσδιορίζουν την ύπαρξη ενός τέτοιου κινδύνου, ο οποίος αποτελεί λόγο κρατήσεως, πρέπει απαραίτητα να καθορίζονται σαφώς από δεσμευτική πράξη της οποίας η εφαρμογή να είναι προβλέψιμη.
- 43 Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού των σχετικών διατάξεων, καθώς και υπό το πρίσμα του υψηλού επιπέδου προστασίας που συνεπάγεται το πλαίσιο στο οποίο αυτές εντάσσονται, μόνον μια διάταξη γενικής ισχύος θα ήταν δυνατόν να πληροί τις απαιτήσεις σαφήνειας, προβλεψιμότητας, προσβασιμότητας και, ιδίως, προστασίας κατά της αυθαιρεσίας.
- 44 Πράγματι, η θέσπιση διατάξεων γενικής ισχύος παρέχει τα απαραίτητα εχέγγυα, στο μέτρο που ένα τέτοιο νομοθέτημα πλαισιώνει κατά δεσμευτικό και εκ των προτέρων γνωστό τρόπο το περιθώριο εκτιμήσεως των εν λόγω αρχών κατά την αξιολόγηση των περιστάσεων κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως. Επιπλέον, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 81 και 82 των προτάσεών του, κριτήρια που καθορίζονται με δεσμευτική διάταξη εξυπηρετούν καλύτερα τον εξωτερικό έλεγχο της εξουσίας αξιολογήσεως των εν λόγω αρχών, ώστε να προστατεύονται οι αιτούντες έναντι αυθαίρετων στερήσεων της ελευθερίας.
- 45 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, έχει την έννοια ότι απαιτεί να καθορίζονται με δεσμευτική διάταξη γενικής ισχύος τα αντικειμενικά κριτήρια στα οποία βασίζονται οι λόγοι για τους οποίους εικάζεται ότι υπάρχει κίνδυνος διαφυγής αιτούντος. Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι δυνατόν να επαρκεί μια παγιωμένη νομολογία η οποία επικυρώνει μια πάγια πρακτική της αστυνομίας αλλοδαπών, όπως αυτή στην υπόθεση της κύριας δίκης.
- 46 Ελλείψει καθορισμού των εν λόγω κριτηρίων με μια τέτοια διάταξη, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, η θέση υπό κράτηση πρέπει να κηρύσσεται παράνομη, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανεφάρμοστο το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.
- 47 Συνεπώς, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να καθορίσουν, με δεσμευτική διάταξη γενικής ισχύος, τα αντικειμενικά κριτήρια στα οποία βασίζονται οι λόγοι για τους οποίους εικάζεται ότι υπάρχει κίνδυνος διαφυγής του αιτούντος που υπόκειται σε διαδικασία μεταφοράς. Η έλλειψη τέτοιας διατάξεως καθιστά ανεφάρμοστο το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 48 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 2, στοιχείο ιδ', σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα, έχει την έννοια ότι επιβάλλει στα κράτη μέλη να καθορίσουν, με δεσμευτική διάταξη γενικής ισχύος, τα αντικειμενικά κριτήρια στα οποία βασίζονται οι λόγοι για τους οποίους εικάζεται ότι υπάρχει κίνδυνος διαφυγής του αιτούντος που υπόκειται σε διαδικασία μεταφοράς. Η έλλειψη τέτοιας διατάξεως καθιστά ανεφάρμοστο το άρθρο 28, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού.

(υπογραφές)